

Bödlarnas profetia

en spökhistoria

Ricky Strandberg

Mörkret följde efter, som om det ville sluka honom. Han hasade baklänges bort över golvet, bort från de framrusande skuggorna. När han vände sig om skulle avgrunden vänta på honom där nere. Framför sig, genom röken, såg han det andra mörkret flyta allt närmare, över sten och damm. Ett levande väsen. Hettan sög luften ur hans lungor och sotet stack i ögonen. Han skulle känna kylan från sin egen grav, kylan som steg under honom, tog mått över ryggen. Och han skulle se, i det nya ljuset, se vad skuggorna bar fram. Skuggorna som böjde sig in över de värnlösa. Det skulle bli allt det han fruktat och varit maktlös att hejda. Och han skulle böna och be dem att ta honom i dess ställe. Men mörkret hade sin plikt att uppfylla...

PROLOG

Fredag 10 juli, vid Malmgårdsvägen,
Södermalm, Stockholm

Det mesta av grunden var från sent sextonhundratalet och huvudbyggnaden hade uppförts vid mitten av artonhundratalet, men det undanskymda tvåvåningshuset nära länsgans slut kändes ändå inte alls föråldrat. Snarare var det en plats där livet länge stått still, som om det inväntade någonting för att kunna återuppta sitt naturliga åldrande.

Åke passerade ett av de spröjsade fönstren i övre hallen och såg den brutna konturen av sitt eget ansikte, sitt vita hår mot midnattssvärtan utanför. Tanken hade varit att släcka och gå och lägga sig men ändå gick han förbi strömbrytaren, fortsatte till gästrummet längst bort.

Det var precis som om dörren *inte* hade varit stängd i många år. Mycket annat i huset gnisslade och knarrade, men just den här dörren, den in till lilla gästrummet, som ingen öppnat på länge, kunde ha varit nymonterad.

Med viss svårighet drog Åke ut den rostiga nyckeln ur låset och la knippan i fickan, intill mobilen och vykortet. Han tog ett steg tillbaka när han kände lukten. Den därna, därna odören förflyktigades men han gick för att vädra ut den ändå.

En skugga kröp över halltapeten. Ett träd i en vindby, i gatlyktans sken. Grenar som avtecknade sig över det blomsnirkliga tapetmönstret.

Det lilla gästrummet låg längst bort från trappan ner

till bottenvåningen, i fil med det större rummet. Övre hallen slutade i en mörk nisch, före den infällda trappan upp till vinden, en nisch som alltid sett ut som om någon stod där och väntade varje gång man kom uppför trappan.

Åke hörde sin egen ansträngda andning när han sträckte sig för att ställa upp det bortersta av de två gamla tunga, blyinfattade fönstren med stormhaken. Det mjuka juliregnet förde med sig frisk nattluft från de skogklädda branterna upp mot Vita bergen.

När han drog åt sig handen började han betrakta den. Eldsmärket var tydligt över handryggen. Kall luft hade sänkt sig över den staketinhägnade trädgården i skymningen, som före annalkande regn, och här var de nu. Regnet och värken.

Och fingrarna hade svullnat, som de brukade när reumatismen satte in. Inget ovanligt. Med några undantag var han i rätt god form. Han hade levt ett privilegierat liv den senaste tiden.

Han såg ner på fingrarna och rynkade pannan. Händerna brukade inte skaka så här. Inte alls.

Han gick tillbaka ut i hallen, höll ut ena handen framför sig. Det här var något nytt, främmande, men så var han ju över sextio.

Det var något annat också. Gästrummets dörr stod öppen bakom honom och en tanke kom från ingenstans. Att det kliade på ryggen just därför. Just för att han vänt rummet ryggen.

När Åke vände sig om och steg över tröskeln gjorde han det med viss tvekan – han tog i karmen, inte i dörrtrycket. Men inte heller det kunde man läsa in något i. Det hängde utan tvivel ihop med den nyfunna ovanan att vara ensam i huset längre än någon dag eller två, både skälvingarna och det andra.

Åke saknade dem mer för varje dag som gick. Lyckan över att vara en liten familj förstärkte nu ensamheten; det var den oron, väntad men ovälkommen, som var andra sidan av myntet.

Det knyckte i fönstret, haken skallrade. Han vände sig in mot rummet igen och såg ut. Det gungade under fötterna när de stora parkträdens lövmassor krängde i de plötsliga vindbyarna.

Nattlandskapet därute kunde lika gärna ha omgivit ett isolerat gods långt ute på landsbygden. Han antog att huset faktiskt stått avsidet under 1800-talets mitt, när huvudbyggnaden hade uppförts. Nu ville stiftelsen K-märka den.

Folk sa att huset var ovanligt välbevarat – hans släkt hade bott i det av och till i runtikring femton generationer, sedan den första grunden lades. Det kanske var så, att det bidade sin tid. Samtidigt, trots det material han och andra samlat på sig, dokumentationen som kunde skingra mystiken från det förflutna men som han tog med en rejäl nypa salt – sådant som genererade hästskor över dörrhåll och övertäckta speglar – var det bara sten, tegel, murbruk, trä och puts. Från källare till bottenvåning, övervåningen och vinden, ett hus, inget annat.

Tröskeln knarrade under honom när han vägde på den.

En städerska hade för några veckor sedan påstått att hon sett dörren till lilla gästrummet stå öppen, hur taklampan varit tänd därinne, hur rummet varit varmt, som av en kakelugn. Han log åt minnet. Rummet hade ingen taklampa, till att börja med, och det skulle inte städas, så hon hade inget där borta att göra.

Och vad stod han själv här för? Vad hade han för ärende i detta bortglömda rum?

Åke tittade ut genom det ojämna fönsterglasat, som alltid såg ut som om en tunn film av vatten rann över det.

Enskilda gatlyktor som omgärdade parken längs de asfalterade promenadvägarna och ljusen från Södermalms mer trafikerade stråk skimrade i lindarnas trädkronor i slänterna ner mot Malmgårdsvägen. Där fanns kulturhistoriska reservat, karolinergården, malmgårdsbyggnaden – de rikas sommarresidens. Sextonhundredatalslängorna, Lilla Mejtens gränd, ekon från bryggerier och slakterier men även den djupa tystnaden hos de välbeställdas tillflykt på den tiden; här hade de funnit avskildheten från larmet i Gamla stan. Passande också för verksamheten från artonhundratalets slut i vilken de försökt hjälpa barn och skydda utsatta kvinnor, allt i skymundan från folks dömande blickar. Det var svårt att tänka sig nu.

Vinden tilltog ute över planteringarna och parkväxtligheten och regnet öste ner. Ett viskande följe som drog allt närmare.

Vad väntade han på?

Åke sträckte sig emot golvlampan med nikotingul, trött skärm som stod intill fönstret i gästrummet men gatlykorna och hallbelysningen gav tillräckligt ledljus. Han sjönk ner på den dammiga pinnstol med armstöd som märkligt nog stod mitt på golvet. Han strök med fingrarna över vykortet han haft i fickan, höll upp det framför ögonen, följde de vidsträckta spanska stränderna och medelhavshorizonten. Nyckelknippan slamrade ihåligt mot den tunna stolsitsen genom byxyget.

Vykortsmotivet var från Figuerola, den populära turistort på spanska solkusten där hans fjorton år yngre sambo Sabine tillbringade tio dagar med sin syster och övriga familj medan Åke var hemma för behandlingar med anledning av hjärtbesvär och inte fick resa. Sabine och svägerskan på alla semesterfotona i mobilen – med barnet mellan sig. Åke och Sabines ettåriga dotter, välsignelsen

de båda förunnats, lilla Felice. Ett ansikte som var en kopia av moderns, med knappen till näsa, spetsig liten haka, svart hår och stora, bruna ögon, pigga igen efter sjukdomen. Mikael, brorsonen, och hans tjej hade skickat blomogram på ettårsdagen.

Han lutade sig tillbaka. Tacksamheten svällde i bröstet. Han ville ha dem alla här hos sig.

Åkes tankar avbröts och han tittade upp. Känslan som övermannade honom, förvirrade honom mitt i glädjen, var att någon tilltalat honom. Någon som var där i rummet med honom hade sagt något. Men rummet var tomt.

Några sekunder gick medan han väntade. Lyssnade efter steg.

Fingrarna om vykortet stelnade när rummet fick liv.

De var här, skuggorna. De hade hittat honom.

Dörren, som han ställt upp, drogs igen med ett brak och ljuset från hallen skars av.

Åke tappade vykortet.

Han såg sig om, skärrad nu. Satt i dunklet med hamrande hjärta tills han började förstå.

Det var luftdraget. Han hade slagit upp fönstret för att vädra. Många av husets fönster var otäta, så det hade blivit ett lättare korsdrag. Ingenting konstigt med det.

Någon som tilltalat honom. Så urbota dumt – det var ju bara han här.

Samtidigt...

Det var ju det här med materialet, vittnesmålen, de gamla historierna – och så var det rösterna, de ständiga rösterna, orden han tyckte sig uppfatta.

Åke ryckte till och grep sig om armen. Smärtan sjöng i fingrarna, strålade ner längs vänster arm – ett entydigt besked – och trycket över bröstkorgen var tillbaka. Han fick inte resa sig. Skulle ta fram mobilen, bara, och ringa.